

ми вече да ходимъ безъ да се боимъ че ще си стропимъ главата у стѣнитѣ.

Втората визита бѣше визитата на баронъ фонъ Фогелъ. Като ме видѣ, азъ бѣхъ на едно състояние за оплакване. За туй, като се научи, че докторътъ, колкото и да припознаваше, че кафето ми бѣше по-трѣбно, имаше го за луксъ, и не смѣше да заповѣда да ми даватъ, баронъ фонъ Фогелъ каза една дума за удобрене въ ползата ми, и се заповѣда да ми даватъ кафе.

Третята визита бѣше визитата на едно друго лице отъ царскитѣ дворъ, на възраст отъ петдесетъ до шестдесетъ години, което, чрѣзъ прѣнасянията си и прикаскитѣ си показва ни най благородното състрадание. Той не можеше нищо да направи за насъ; нѣ милото изричанье на добрината му то само бѣше едно благодѣянье, и ний му бѣхми признателни за туй.

Охъ! Колко е честитъ затворникътъ да вижда подобнитѣ си! Християнската религия, толко съ богата съ съчувствие, не е забравила да смѣта мѣжду милосърдитѣ дѣла *посѣщеньето на затворниците*. Защото, наистина, присѣтственето на хората, които знайтъ да се емиляватъ за злощастьето ви, и тогази бия когато не могатъ да му докаратъ едно истинско улечение, не липсува да му докара едно олекчаванье.

Може една свършенна самота да помогне на прѣобразуването на нѣкои хора; нѣ азъ мислихъ, че изобщо тя ще го прѣобразува по много, ако тая самота не остане до край, ако нѣкое дружество дохожда по нѣкоги да я прѣкъсва. Туй се случява съ мене. Ако не виждамъ веке подобнитѣ си, оерѣдоточявамъ любовта си върху едно твърдѣ малко число отъ тѣхъ, и прѣставамъ да любѣхъ другитѣ; ако, на-